

МЕЖДУНАРОДНОТО НАУЧНО СЪТРУДНИЧЕСТВО НА БЪЛГАРИЯ: СТРУКТУРА, ДИНАМИКА И ФАКТОРИ ЗА РАЗВИТИЕ (БИБЛИОМЕТРИЧЕН АНАЛИЗ)¹

Сергей Шапошник*, Сергей Рожков**,
Людмила Иванчева***, Лиляна Стоева****

РЕЗЮМЕ Статията разглежда състоянието и развитието на международното научно сътрудничество на България в контекста на разширяващата се интернационализация на научната дейност, установила се като трайна тенденция в световен мащаб. Изследването е осъществено на основата на информация от базата данни Science Citation Index (SCI) за периода 1973-2000 годна. Като главен индикатор е използван броят на международните съвторски публикации. Разгледани са мащабите, динамиката и географията на международното сътрудничество в науката.

УВОД Разширяващата се интернационализация на научната дейност е една от ярките и характерни тенденции в развитието на съвременната наука. Широкото взаимодействие между учените от цял свят придобива стратегическо значение и се превръща във важен елемент на научната политика, в своеобразен ресурс за нейното провеждане и осъществяване. Международното научно сътрудничество (МНС) предоставя широки възможности за осигуряване на научна информация, за обединяване на усилията и поделяне на разходите за мащабни и скъпо струващи изследвания. Експерименталните процеси в области, които използват скъпи машини и оборудване, се нуждаят от значителни количества ресурси и изследванията не могат да бъдат провеждани с усилията само на една страна.

¹ Изследванията по темата са подкрепени от Руския хуманитарен научен фонд, грант 01-03-00254 А, и от Руския фонд за фундаментални изследвания, грант 02-07-90473.

* Ст.н.с. в Института по история на естествознанието и техниката, РАН, Москва.

** Д-р, ст.н.с. в Центъра по наукознание и история на науката, БАН.

*** Д-р, н.с. I ст. в Центъра по наукознание и история на науката, БАН.

**** Д-р, н.с. I ст. в Центъра по наукознание и история на науката, БАН.